

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu (Rzeczpospolita Polska) w dniu 9 maja 2011 r. — Iwona Szyrocka przeciwko Siger Technologie GmbH

(Sprawa C-215/11)

(2011/C 219/08)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Okręgowy we Wrocławiu

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Iwona Szyrocka

Strona pozwana: Siger Technologie GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepis art. 7 Rozporządzenia nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że:

- a) reguluje on wyczerpująco wszelkie wymogi, jakim powinien odpowiadać pozew o wydanie europejskiego nakazu zapłaty, czy
- b) określa jedynie minimalne wymogi takiego pozwu, a w zakresie nieuregulowanym w tym przepisie do wymogów formalnych pozwu stosować należy przepisy prawa krajowego?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1b), czy w sytuacji, gdy pozew nie spełnia wymogów formalnych, które są przewidziane w prawie państwa członkowskiego (np. nie dołączono odpisu pozwu przeznaczonego dla strony przeciwnej lub nie wskazano wartości przedmiotu sporu), wezwanie powoda do uzupełnienia tych braków winno nastąpić w oparciu o przepisy prawa krajowego — zgodnie z art. 26 Rozporządzenia, czy też w trybie art. 9 Rozporządzenia?

3) Czy przepis art. 4 Rozporządzenia nr 1896/2006 należy interpretować w ten sposób, iż wymienione w tym przepisie cechy roszczenia pieniężnego, tj. oznaczona wysokość oraz wymagalność roszczenia w chwili wniesienia pozwu o wydanie europejskiego nakazu zapłaty odnoszą się jedynie do roszczenia głównego, czy także do roszczenia o zapłatę odsetek za opóźnienie w płatności?

4) Czy prawidłowa interpretacja art. 7 ust. 2 lit c) Rozporządzenia nr 1896/2006 oznacza, że w przypadku, gdy prawo

państwa członkowskiego nie przewiduje automatycznego doliczania odsetek, to w postępowaniu o wydanie europejskiego nakazu zapłaty można obok roszczenia głównego dochodzić:

- a) wszystkich odsetek, w tym także tzw. odsetek otwartych (liczonych od dnia ich wymagalności wskazanego ściśle określoną datą do nieokreślonego datą dnia zapłaty, np. „od dnia 20 marca 2011 r. do dnia zapłaty”);
 - b) tylko odsetek naliczonych od dnia ich wymagalności wskazanego ściśle określoną datą do dnia wniesienia pozwu lub do dnia wydania nakazu zapłaty;
 - c) wyłącznie odsetek naliczonych od dnia ich wymagalności wskazanego ściśle określoną datą do dnia złożenia pozwu?
- 5) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 4a) w jaki sposób, zgodnie z Rozporządzeniem nr 1896/2006, powinno zostać skonstruowane orzeczenie w zakresie odsetek w formularzu nakazu zapłaty?

6) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 4b) — kto powinien wskazać wysokość kwoty odsetek — strona, czy Sąd z urzędu;

7) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 4c) — czy strona ma obowiązek wskazania w pozwie wysokości wyliczonych odsetek?

8) Czy jeżeli powód nie wyliczy odsetek żądanych do dnia wniesienia pozwu, czy wyliczenia takiego dokonać ma Sąd z urzędu, czy też Sąd powinien wówczas wezwać stronę do uzupełnienia braków pozwu w trybie art. 9 Rozporządzenia nr 1896/2006?

⁽¹⁾ Dz.U. L 399 s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku (Rzeczpospolita Polska) w dniu 11 maja 2011 r. — Forta Sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej w Gdyni

(Sprawa C-217/11)

(2011/C 219/09)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Forta Sp. z o.o.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Celnej w Gdyni

Pytanie prejudycjalne

Czy przepis art. 1 pkt 11 Dyrektywy nr 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych⁽¹⁾ oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego powinien być interpretowany w ten sposób, że do „przepisów technicznych”, których projekty powinny zostać przekazane Komisji zgodnie z art. 8 ust. 1 wymienionej dyrektywy należy taki przepis ustawowy, który zakazuje wydawania zezwoleń na działalność w zakresie gier na automatach o niskich wygranych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 204, s. 37; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 020 P. 337 — 348), zmieniona przez Dyrektywę 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. zmieniającą dyrektywę 98/34/WE ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 217, s. 18; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 21 P. 8 — 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 11 maja 2011 r. — Star Coaches s.r.o. przeciwko Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu

(Sprawa C-220/11)

(2011/C 219/10)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Nejvyšší správní soud (naczelny sąd administracyjny)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Star Coaches s.r.o.

Strona pozwana: Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu (izba skarbowa dla miasta stołecznego Pragi)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 306 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ dotyczy jedynie usług świadczonych przez biura podróży na rzecz końcowych odbiorców usług przewozowych (podróżnych), czy też także usług świadczonych na rzecz innych podmiotów (nabywców)?
- 2) Czy przewoźnik, który świadczy jedynie usługi w zakresie przewozu osób poprzez zapewnianie przewozów autokarowych na rzecz biur podróży (a nie bezpośrednio na rzecz podróżnych) i który nie świadczy żadnych innych usług (zakwaterowania, informacji, doradztwa itp.) może być uznany za biuro podróży w rozumieniu art. 306 dyrektywy

Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Rzeczpospolita Polska) w dniu 13 maja 2011 r. — BGŻ Leasing Sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Warszawie

(Sprawa C-224/11)

(2011/C 219/11)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: BGŻ Leasing Sp. z o.o.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Pytanie prejudycjalne

- a) Czy przepis art. 2 ust. 1 lit. c) Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że usługę ubezpieczenia przedmiotu leasingu oraz usługę leasingu należy traktować jako usługi odrębne, czy jako jedną kompleksową usługę złożoną leasingu?
- b) W przypadku odpowiedzi na powyższe pytanie, że usługę ubezpieczenia przedmiotu leasingu oraz usługę leasingu należy traktować jako usługi odrębne, czy art.135 ust. 1 lit. a) w zw. z art. 28 Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że korzysta ze zwolnienia usług ubezpieczenia przedmiotu leasingu, gdy to leasingodawca ubezpiecza ten przedmiot, obciążając kosztami tego ubezpieczenia leasingobiorcę?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (ósmej izby) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawie T-401/07 Caixa Geral de Depósitos przeciwko Komisji, wniesione w dniu 20 maja 2011 r. przez Caixa Geral de Depósitos, S.A.

(Sprawa C-242/11 P)

(2011/C 219/12)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Caixa Geral de Depósitos, S.A. (CGD) (przedstawiciele: N. Ruiz, adwokat)